

Sygn. akt III AUa 1268/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2015 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Michał Bober
Sędziowie:	SSA Jerzy Andrzejewski (spr.) SSO del. Alicja Podlewska
Protokolant:	stażysta Damian Wawrzyniak

po rozpoznaniu w dniu 30 stycznia 2015 r. w Gdańsku

sprawy G. R.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Okręgowego Sądu Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku z siedzibą w Gdyni z 17 lipca 2007r. sygnatura akt VIII U 12186/07

na skutek apelacji G. R.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 9 kwietnia 2014 r., sygn. akt VII U 1894/12

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1268/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 lipca 2007 r. wydanym w sprawie o sygn. akt VIII U 12186/07 Sąd Okręgowy w Gdańsku oddalił odwołanie ubezpieczonej G. R. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. z dnia 08 marca 2007 r. wstrzymującej od dnia 01 kwietnia 2007 r. wypłatę emerytury wnioskodawczyni, uznając, iż schorzenie syna M. R. wykazane w zaświadczeniu lekarskim z dnia 02 grudnia 1987 r. nie uprawniały ubezpieczonej do wcześniejszej emerytury w myśl rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 maja 1989 r. w sprawie uprawnień do wcześniejszej emerytury pracowników opiekujących się dziećmi wymagającymi stałej opieki (Dz. U. z 1989 r. nr 28 poz.149 ze zm.), dalej: rozporządzenie, tj. w kategorii schorzeń wskazanych w § 1 ust. 3 rozporządzenia.

Pismem z dnia 15 maja 2012 r. ubezpieczona wniosła skargę o wznowienie przedmiotowego postępowania na podstawie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2012 r. o sygn. akt K 5/11, ogłoszonego w dniu 08

marca 2012 r. (k. 4 akt sprawy). Precyzując swoje stanowisko, skarżąca wyjaśniła, iż wnosi o zaliczenie dziecka do całkowitej niezdolności do pracy i wymagającego od dzieciństwa stałej opieki, jak również o wznowienie wypłaty świadczenia emerytalnego z tytułu opieki nad dzieckiem, przyznanego jej na stałe (k. 14 akt sprawy). Zażądała w związku z tym zmiany wyroku tut. Sądu z dnia 17 lipca 2007 r. wydanego w sprawie o sygn. akt VIII U 12186/07 i nakazanie wypłaty emerytury, ewentualnie o uchylenie takiego rozstrzygnięcia.

Pozwany organ rentowy w odpowiedzi z dnia 17 sierpnia 2012 r. na skargę o wznowienie postępowania ubezpieczonej wskazał na brak podstaw do uwzględnienia żądań ubezpieczonej. Wyjaśnił, iż wznowienie postępowania w sprawie możliwe jest na podstawie wniosku w trybie art. 145a k.p.a., zaś skarga strony winna być wniesiona w terminie 1 miesiąca od dnia wejścia w życie orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego – który to termin w spornej sytuacji upłynął skarżącej bezskutecznie z dniem 10 kwietnia 2012 r. Tymczasem skarżąca swoją skargę wniosła w dniu 15 maja 2012 r., nie składając równocześnie wniosku o przywrócenie terminu do jej wniesienia w myśl art. 58 k.p.a. – zatem środek zaskarżenia należy w ocenie pozwanego uznać za złożony z przekroczeniem ustawowego terminu.

Wyrokiem z dnia 9 kwietnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku - VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił skargę o wznowienie postępowania.

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł o następujące ustalenia faktyczne. Ubezpieczona G. R., urodzona w dniu (...), prowadząca działalność gospodarczą w zakresie handlu, w dniu 16 lutego 1998 r. złożyła do pozwanego organu rentowego wniosek o emeryturę z tytułu opieki nad dzieckiem wymagającym stałej opieki. Decyzją z dnia 19 lutego 1998 r. pozwany organ przyznał ubezpieczonej prawo do wcześniejszej emerytury z tytułu opieki nad dzieckiem wymagającym stałej opieki – synem M. R. – od dnia 12 lutego 1998 r. Pismami z dnia 9 stycznia 2007 r. i 16 lutego 2007 r. pozwany zwrócił się do Szpitala (...) ZOZ w K. o dostarczenie historii choroby syna wnioskodawczyni, zaś w piśmie z dnia 1 marca 2007 r. zażądał od ubezpieczonej do wglądu opinii psychologicznej M. R.. Po analizie dokumentacji tj. opinii psychologicznej z 30 maja 2005 r. oraz pisma z Przychodni w K., że brak jest kartoteki z leczenia syna ubezpieczonej z 1997 r. Główny Lekarz Orzecznik ZUS uznał, iż zaawansowanie schorzeń M. R. nie uzasadniają sprawowania nad nim osobistej opieki przez matkę. Świadczenie powyższe ubezpieczona otrzymywała do dnia 31 marca 2007 r. – bowiem od dnia 01 kwietnia 2007 r. pozwany organ wstrzymał wypłatę emerytury – wskazując na błąd przy przyznaniu świadczenia, mający wpływ na prawo do wcześniejszej emerytury i wyjaśniając, iż podstawą prawną wstrzymania świadczenia jest regulacja art. 134 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 ze zm.), dalej: ustawa, tj. na podstawie stwierdzenia, iż prawo do świadczeń nie istniało. Pozwany wyjaśnił, iż rozpoznane u syna M. R. schorzenia nie mieszczą się w katalogu chorób uzasadniających przyznanie uprawnień do wcześniejszej emerytury w myśl § 1 ust. 1 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 maja 1989 r. w sprawie uprawnień do wcześniejszej emerytury pracowników opiekujących się dziećmi wymagającymi stałej opieki (Dz. U. z 1989 r. nr 28 poz. 149 ze zm.), dalej: rozporządzenie. W związku z odwołaniem ubezpieczonej wyrokiem z dnia 17 lipca 2007 r. wydanym w sprawie o sygn. akt VIII U 12186/07 tut. Sąd oddalił odwołanie ubezpieczonej G. R. od powyższej decyzji pozwanego. Wyrok nie został zaskarżony przez żadną ze stron postępowania i stał się prawomocny z dniem 08 sierpnia 2007 r. Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 28 lutego 2012 r. o sygn. akt K 5/11 stwierdził, iż art. 114 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227, z 2010 r. Nr 40, poz. 224, Nr 134, poz. 903, Nr 238, poz. 1578 i Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 r. Nr 75, poz. 398, Nr 149, poz. 887, Nr 168, poz. 1001 i Nr 187, poz. 1112) jest niezgodny z zasadą zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 oraz z art. 67 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Orzeczenie powyższe zostało opublikowane w Dzienniku Ustaw RP w dniu 08 marca 2012 r. (Dz. U. z 2012 r. poz. 251). Po przeprowadzeniu badania klinicznego, ocenie dokumentacji medycznej, biegła sądowa pulmonolog wskazała, iż powyższe schorzenie w przypadku M. R. ma dość łagodny przebieg, z terapią wziewną stosowaną ambulatoryjnie, bez kontroli pulmonologicznej, bez zaostrzeń skutkujących hospitalizacją czy też potrzebą nagłej interwencji lekarskiej, z koniecznością intensyfikacji terapii wziewnej lub zastosowania sterydoterapii systemowej. Nie stwierdziła ona po dniu 12 lutego 1998 r. przyczyn pulmonologicznych poważnie upośledzających sprawność organizmu, które skutkowałyby koniecznością stałej opieki wnioskodawczyni nad kilkunastoletnim chłopcem uczęszczającym do szkoły.

Po zapoznaniu się z danymi z wywiadu, wynikami badania fizykalnego i dokumentacją medyczną z akt sprawy biegły sądowy psychiatra wskazał, iż stan zdrowia psychicznego M. R. po dniu 12 lutego 1998 r. nie skutkował potrzebą stałej opieki oraz pielęgnacji lub pomocy w czynnościach samoobsługowych wnioskodawczyni polegającej na pielęgnacji lub systematycznym współdziałaniu w postępowaniu leczniczym bądź rehabilitacyjnym. Biegła sądowa pulmonolog w swojej opinii uzupełniającej wskazała, iż opinia została sporządzona jedynie na podstawie dokumentacji medycznej dostępnej w aktach sprawy, dotyczącej rozpoznanej u M. R. we wczesnym dzieciństwie astmy oskrzelowej. Jedynym dokumentem zawierającym informacje o ustalonym rozpoznaniu, wdrożonym leczeniu i przebiegu choroby w latach 1986-1997, jest zaświadczenie lekarskie wystawione przez pulmonologa dziecięcego, zdaniem którego w w/w okresie badany „wymaga leczenia i troskliwej opieki matki”, a nie stałej opieki matki. Brak jakiegokolwiek dokumentacji medycznej z zapisami o przebiegu schorzenia, zalecanych lekach i o ewentualnie przebytych hospitalizacjach czy też konieczności korzystania pomocy doraźnej w ocenie biegłej świadczy o stabilizacji schorzenia i dość łagodnym przebiegu astmy po dniu 12 lutego 1998 r. Także dokumentacja z gabinetu internistycznego w B. z adnotacjami o wypisywanych lekach nie zawiera wzmianki o zaostrzeniach astmy oskrzelowej czy też konieczności intensyfikacji terapii wziewnej. Biegła wyjaśniła, iż nie kwestionuje ustalonego rozpoznania u M. R. astmy oskrzelowej – jednak brak dokumentacji medycznej po 1998 r. nie wskazuje na ciężki przebieg schorzenia, zatem nie ma podstaw w jej ocenie do stwierdzenia, iż z powodu upośledzenia czynności samoobsługowych w przebiegu astmy oskrzelowej M. R. wymagał po dniu 12 lutego 1998 r. stałej opieki matki.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach niniejszej sprawy, aktach sprawy o sygn. akt VIII U 12186/07 tut. Sądu oraz w aktach rentowych pozwanego organu, których prawdziwość i rzetelność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd również nie znalazł podstaw do podważenia jej wiarygodności z urzędu. Opinie wydane w sprawie przez biegłych sądowych zostały sporządzone w sposób rzeczowy i konkretny, zawierają jasne, logiczne i przekonujące wnioski. Zostały one uzasadnione w sposób wyczerpujący i zgodny z wiedzą medyczną posiadaną przez biegłych, dlatego też Sąd w pełni je podzielił. Opinie te zostały wydane po analizie przedłożonej przez dokumentacji lekarskiej i w oparciu o wyniki badań znajdujące się w aktach ZUS i w aktach niniejszej sprawy. Wyczerpująco zostało opisane stwierdzone u syna ubezpieczonej schorzenia. Sąd nie znalazł podstaw do podważenia opinii biegłych, uznając, iż stanowią one wiarygodną podstawę do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Sąd Okręgowy oddalił wnioski dowodowe zawarte w piśmie procesowym skarżącej z dnia 31 marca 2014 r. (k. 128 akt sprawy) mając na uwadze, iż ocena stanu zdrowia wymaga wiadomości specjalnych (art. 278 § 1 kpc), zatem w tym zakresie wypowiedzieć mogą się wyłącznie biegli. W przedmiotowej sprawie opiniowali zaś biegli lekarze sądowi o specjalnościach adekwatnych do dolegliwości zdiagnozowanych u syna ubezpieczonej. Po doręczeniu opinii uzupełniającej biegłej pulmonolog skarżąca nie przedstawiła żadnych merytorycznych zarzutów. Za ugruntowane przyjmuje się stanowisko, zgodnie z którym, opinia biegłych sądowych nie może być zastępowana opinią prywatną sporządzoną na zlecenie strony, czy tak jak w przedmiotowej sprawie, zaświadczeniem i zeznaniami świadka.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny sprawy Sąd Okręgowy zważył, iż odwołanie skarżącej G. R. nie jest zasadne i z tego tytułu nie zasługuje na uwzględnienie. Na wstępie rozważań Sąd Okręgowy wskazał, że skarżąca G. R. wskazała podstawę wznowienia, przytaczając fragmenty wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2012 r. w sprawie K 5/11, stwierdzający niezgodność z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej art. 114 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227 ze zm.), w oparciu o który – jej zdaniem – zapadło niekorzystne dla niej orzeczenie. Wbrew twierdzeniom pozwanego organu – wskazującego w tym zakresie na regulacje procedury administracyjnej i przepis art. 145a k.p.a. – w ocenie Sądu, nie ulega wątpliwości, że przedmiotowa skarga o wznowienie postępowania została wniesiona bez uchybienia terminom. W rozpatrywanej sprawie uznać należało, iż podstawa wznowienia postępowania została przez ubezpieczoną sformułowana prawidłowo, trafnie bowiem przywołała ona przepis ustawy, co do którego Trybunał Konstytucyjny stwierdził niezgodność z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej, a który jednocześnie stanowił rzeczywistą podstawę prawną (co wskazano na k. 79 akt rentowych) rozstrzygnięcia pozwanego organu zawartego w decyzji, na podstawie którego zapadł prawomocny wyrok sądowy, którego próbę wzruszenia w niniejszym postępowaniu podjęła ubezpieczona. W aktualnym stanie prawnym rozważenia wymagała dyspozycja wyrażona w art. 114 ust. 1 u.e.r.f.u.s. Zgodnie z jego treścią prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega

ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość. Sąd Okręgowy rozstrzygając przedmiotowy spór, miał na uwadze stanowisko Sądu Najwyższego, zgodnie z którym funkcją ponownego ustalenia w trybie przepisu art. 114 u.e.r.f.u.s. jest stworzenie gwarancji wydania decyzji rentowych zgodnych z ukształtowaną ex lege sytuacją prawną zainteresowanych. Dlatego każdy dopuszczalny środek dowodowy, stanowiący potwierdzenie okoliczności faktycznych istniejących przed wydaniem decyzji, mających wpływ na powstanie prawa, służy celowi omawianej instytucji. Zgodnie z powołanym przepisem "ujawnienie okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji" obok "przedłożenia nowych dowodów", stanowi przesłankę ponownego ustalenia prawa do świadczeń emerytalno-rentowych lub ich wysokości. Stosowanie tej przesłanki wymaga ustalenia znaczenia zwrotu "okoliczności" na gruncie przepisu art. 114 ust. 1 u.e.r.f.u.s. Analiza przepisów prawa ubezpieczeń społecznych prowadzi do wniosku, że użyty w nich zwrot "okoliczności" występuje w dwóch znaczeniach, w znaczeniu okoliczności faktycznych oraz okoliczności sprawy. Nie ulega wątpliwości, że "dowody służą ustaleniu istnienia okoliczności faktycznych (ustaleniu prawdziwości lub fałszywości twierdzeń o faktach). Jednakże użyty w przepisie art. 114 ust. 1 u.e.r.f.u.s. zwrot "okoliczności" może oznaczać zarówno okoliczności faktyczne, jak i okoliczności sprawy, ustalone następnie w kolejnym postępowaniu wyjaśniającym prowadzonym przez organ rentowy w sprawie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 lipca 2013 r., III UK 145/12). W okolicznościach przedmiotowej sprawy pozwany zwrócił się o dokumentację medyczną syna wnioskodawczyni. Główny lekarz Orzecznik ZUS po analizie dokumentacji tj. opinii psychologicznej z 30 maja 2005 r. oraz pisma z Przychodni w K., z którego wynikała, że brak jest kartoteki z leczenia syna ubezpieczonej z 1997 r. uznał, iż zaawansowanie schorzeń M. R. nie uzasadniają sprawowania nad nim osobistej opieki przez matkę. § 1 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 maja 1989 r. w sprawie uprawnień do wcześniejszej emerytury pracowników opiekujących się dziećmi wymagającymi stałej opieki (Dz. U. z 1989 r. nr 28 poz.149 ze zm.), dalej: rozporządzenie, wskazuje, iż matce, która nie mogła lub nie może kontynuować zatrudnienia z powodu stanu zdrowia swojego dziecka, wymagającego - bez względu na wiek - jej stałej opieki oraz pielęgnacji lub pomocy w czynnościach samoobsługowych, przysługuje prawo do wcześniejszej emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: 1. ma okres zatrudnienia określony w art. 26 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin, zwanej dalej "ustawą"; 2. sprawuje osobistą opiekę nad dzieckiem, które: a. zostało zaliczone do I grupy inwalidów, bez względu na przyczynę chorobową inwalidztwa, albo b. zostało zaliczone do II grupy inwalidów z powodu jednego ze stanów chorobowych wymienionych w ust. 3, a inwalidztwo dziecka istnieje od urodzenia albo powstało przed ukończeniem 18 roku życia. Ust. 2 powyższego przepisu mówi, że w razie sprawowania opieki nad dzieckiem, które nie ukończyło 16 roku życia, nie wymaga się orzeczenia o inwalidztwie, lecz stwierdzenia przez poradnię specjalistyczną lub oddział sprawujący opiekę medyczną, że ze względu na stan zdrowia, spowodowany jednym ze stanów chorobowych wymienionych w ust. 3, wymaga ono stałej opieki. Z kolei ust. 3 przepisu podaje, iż do stanów zdrowia dziecka uzasadniających wcześniejsze przejście matki na emeryturę należą następujące stany fizyczne, psychiczne i psychofizyczne: 1. całkowita dysfunkcja kończyn górnych lub dolnych, niedowłady oraz porażenia uniemożliwiające samodzielne poruszanie się i kontrolowanie czynności fizjologicznych, 2. umiarkowane, znaczne i głębokie upośledzenie umysłowe, choroby psychiczne, uszkodzenie lub choroba centralnego układu nerwowego uniemożliwiające samodzielność w decyzjach lub czynnościach życia codziennego, 3. lekkie upośledzenie umysłowe z towarzyszącymi kalectwami znacznego stopnia w zakresie narządów ruchu, wzroku, słuchu lub innymi przewlekłymi stanami chorobowymi bardzo poważnie upośledzającymi sprawność organizmu, 4. inne choroby upośledzające w bardzo poważnym stopniu sprawność organizmu. Zgodnie z art. 134 ust. 1 pkt 4 u.e.r.f.u.s. wypłatę świadczeń wstrzymuje się, jeżeli okaże się, że prawo do świadczeń nie istniało. W świetle powyższej regulacji rozporządzenia przesłanki uzyskania prawa do wcześniejszej emerytury – niemożność kontynuowania zatrudnienia z powodu stanu zdrowia dziecka, posiadanie wymaganego okresu zatrudnienia oraz sprawowanie osobistej opieki nad dzieckiem – muszą zachodzić kumulatywnie i brak którejkolwiek z nich uniemożliwia uzyskanie świadczenia. Wynika to z faktu roli, jaką w rozpatrywanym wypadku pełnić ma wcześniejsza emerytura, której zadaniem jest kompensowanie w pewnym stopniu utraty możliwości uzyskiwania przez ubezpieczonego dochodu własną pracą w razie zaistnienia określonych w prawie ubezpieczenia społecznego ryzyk (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2009 r., I UK 245/08; podobnie wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 19 marca 2009 r., III AUa 1733/08). Wskazać jednoznacznie trzeba, iż wcześniejsze emerytury z tytułu opieki nad dziećmi wymagającymi stałej opieki oraz

pielęgnacji lub pomocy w czynnościach samoobsługowych, są świadczeniami szczególnymi i stanowią odstępstwo od ogólnych zasad nabywania prawa do emerytury, a ich szczególny charakter uzasadnia ścisłą interpretację przesłanek nabycia prawa do tego świadczenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2004 r., III UK 81/04). W myśl z § 1 w/w rozporządzenia, prawo do wcześniejszej emerytury przysługuje matce, która nie mogła lub nie może kontynuować zatrudnienia z powodu stanu zdrowia swojego dziecka wymagającego jej stałej opieki. Logiczną konsekwencją powyższego jest wniosek – potwierdzony wprost przez Sąd Najwyższy – iż sprawowanie stałej opieki przez osobę korzystającą z wcześniejszej emerytury na podstawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 maja 1989 r. w sprawie uprawnień do wcześniejszej emerytury pracowników opiekujących się dziećmi wymagającymi stałej opieki (Dz. U. Nr 28, poz. 149 ze zm.) oznacza wykonywanie tej opieki w sposób ciągły, codziennie, bez przerwy i w zasadzie przez całą dobę, co wyklucza możliwość równoczesnego świadczenia pracy na podstawie stosunku pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 kwietnia 2004 r., II UK 297/03). Sąd ten wskazał również, iż warunkiem nabycia prawa do emerytury określonej w § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 maja 1989 r. w sprawie uprawnień do wcześniejszej emerytury pracowników opiekujących się dziećmi wymagającymi stałej opieki (Dz. U. Nr 28, poz. 149 ze zm.) jest niemożność podjęcia pracy albo konieczność jej zaprzestania ze względu na stan zdrowia dziecka i konieczność sprawowania nad nim stałej (ciągłej) opieki (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 maja 2004 r., II UK 350/03). Jednocześnie także judykatura wskazuje wyraźnie a contrario sytuację, w której wyłączona jest możliwość uzyskania wcześniejszej emerytury ze względu na opiekę nad dziećmi wymagającymi stałej opieki – mianowicie matka nie ma prawa do wcześniejszej emerytury, jeżeli choroba dziecka nie upośledza sprawności jego organizmu, w sposób wymagający jej stałej opieki (§ 1 ust. 3 pkt 4 rozporządzenia) – o czym orzekł również Sąd Najwyższy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 1998 r., I UKN 95/98). Przenosząc powyższe na grunt rozpatrywanej sprawy wskazać należy w ocenie Sądu, iż pozwany organ rentowy zasadnie wstrzymał od dnia 01 kwietnia 2007 r. ubezpieczonej G. R. wypłatę świadczenia emerytalnego na mocy § 1 cytowanego wyżej rozporządzenia. Stanowisko powyższe w sposób jednoznaczny zaprezentowali powołani w sprawie biegli sądowi. Biegła sądowa pulmonolog wskazała, iż powyższe schorzenie w przypadku M. R. ma dość łagodny przebieg, z terapią wziewną stosowaną ambulatoryjnie, bez kontroli pulmonologicznej, bez zaostrzeń skutkujących hospitalizacją czy też potrzebą nagłej interwencji lekarskiej, z koniecznością intensyfikacji terapii wziewnej lub zastosowania sterydoterapii systemowej. Nie stwierdziła ona po dniu 12 lutego 1998 r. przyczyn pulmonologicznych poważnie upośledzających sprawność organizmu, które skutkowałyby koniecznością stałej opieki wnioskodawczyni nad kilkunastoletnim chłopcem uczęszczającym do szkoły (k. 87-88 akt sprawy). Z kolei biegły sądowy psychiatra wskazał, iż stan zdrowia psychicznego M. R. po dniu 12 lutego 1998 r. nie skutkował potrzebą stałej opieki oraz pielęgnacji lub pomocy w czynnościach samoobsługowych wnioskodawczyni polegającej na pielęgnacji lub systematycznym współdziałaniu w postępowaniu leczniczym bądź rehabilitacyjnym (k. 90-93 akt sprawy). W ocenie Sądu, zastrzeżenia ubezpieczonej nie zdołały podważyć ustaleń biegłej sądowej pulmonolog, która w sposób wyczerpujący, spójny i ze wszech miar wiarygodny odniosła się do nich w swojej opinii uzupełniającej. Wskazała ona mianowicie, iż opinia została sporządzona na podstawie dokumentacji medycznej dostępnej w aktach sprawy, dotyczącej rozpoznanej u M. R. we wczesnym dzieciństwie astmy oskrzelowej. Jedynym dokumentem zawierającym informacje o ustalonym rozpoznaniu, wdrożonym leczeniu i przebiegu choroby w latach 1986-1997, jest zaświadczenie lekarskie wystawione przez pulmonologa dziecięcego, zdaniem którego w w/w okresie badany „wymaga leczenia i troskliwej opieki matki”, a nie stałej opieki matki. Brak jakiegokolwiek dokumentacji medycznej z zapisami o przebiegu schorzenia, zalecanych lekach i o ewentualnie przebytych hospitalizacjach czy też konieczności korzystania pomocy doraźnej w ocenie biegłej świadczy o stabilizacji schorzenia i dość łagodnym przebiegu astmy po dniu 12 lutego 1998 r. Także dokumentacja z gabinetu internistycznego w B. z adnotacjami o wypisywanych lekach nie zawiera wzmianki o zaostrzeniach astmy oskrzelowej czy też konieczności intensyfikacji terapii wziewnej. Biegła wyjaśniła, iż nie kwestionuje ustalonego rozpoznania u M. R. astmy oskrzelowej – jednak brak dokumentacji medycznej po 1998 r. nie wskazuje na ciężki przebieg schorzenia, zatem nie ma podstaw w jej ocenie do stwierdzenia, iż z powodu upośledzenia czynności samoobsługowych w przebiegu astmy oskrzelowej M. R. wymagał po dniu 12 lutego 1998 r. stałej opieki matki (k. 110 akt sprawy). Powyższe stanowisko Sądu Najwyższego odnośnie braku nieutralnego charakteru świadczenia w postaci wcześniejszej emerytury, będącego przedmiotem niniejszego postępowania, podtrzymany został także w kolejnych wyrokach, w których Sąd Najwyższy wskazywał, iż prawo do wcześniejszej emerytury dla pracowników opiekujących się dziećmi wymagającymi stałej opieki nie ma charakteru nieutralnego. W świetle przepisów rozporządzenia przesłanki uzyskania prawa do wcześniejszej

emerytury: niemożność kontynuowania zatrudnienia z powodu stanu zdrowia dziecka, posiadanie wymaganego okresu zatrudnienia oraz sprawowanie osobistej opieki nad dzieckiem - muszą zachodzić kumulatywnie. Brak jednej z wymienionych przesłanek powoduje, że prawo do świadczenia nie powstaje. Powstałe zaś prawo ustaje w razie odpadnięcia jednej z niezbędnych przesłanek prawa, np. w razie zaprzestania sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem lub podjęcia zatrudnienia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2009 r., III UK 45/09). Prawo do wcześniejszej emerytury dla pracowników opiekujących się dziećmi wymagającymi stałej opieki nie ma charakteru nieutrącalnego. Przesłanki uzyskania prawa do wcześniejszej emerytury: niemożność kontynuowania zatrudnienia z powodu stanu zdrowia dziecka, posiadanie wymaganego okresu zatrudnienia oraz sprawowanie osobistej opieki nad dzieckiem - muszą zachodzić kumulatywnie. Brak jednej z wymienionych przesłanek powoduje, że prawo do świadczenia nie powstaje. Ponadto jednak przesłanki te muszą występować przez cały okres pobierania świadczenia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2012 r., II UK 78/11). Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na mocy art. 412 kpc w związku z cytowanymi wyżej przepisami, oddalił skargę o wznowienie postępowania ubezpieczonej G. R. jako niezasadną.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła ubezpieczona, zaskarżając go w całości i zarzucając: 1. Zarzut naruszenia przepisy prawa procesowego, tj.: 1) art. 217 § 2 KPC w zw. z art. 227 KPC przez uznanie, że wniosek dowodowy strony powodowej z dnia 31 marca 2014 roku, stanowi opinię i dotyczy faktów, w zakresie którym wypowiedzieć mogą się wyłącznie biegli, podczas gdy przedmiotem dowodu był fakt leczenia się M. R. w gabinecie lekarskim w C. i B. w związku z jego chorobą układu oddechowego., co w konsekwencji doprowadziło do oparcia wyroku na niekompletnym materiale dowodowym; 2) art. 233 § 1 KPC przez niedostateczne wyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy, które mają wpływ na wynik postępowania. 2. Naruszenie prawa materialnego, tj: 1) art. 2 i Konstytucji RP przez niezastosowanie zasady ochrony praw nabytych do istniejącego stanu faktycznego; 2) art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS przez błędne bazowanie Sądu o ustalenia faktyczne organu rentowego, które zostały wywnioskowane z art. 114 ust. 1a podczas gdy powinny być oparte na art. 114 ust. 1. Wskazując na powyższe skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego ewentualnie, na wypadek uznania przez sąd, że nie zachodzi podstawa do uchylenia zaskarżonego wyroku, wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uwzględnienie wniosku o wznowienie postępowania w całości oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu apelująca podała, że intencją strony powodowej zgłaszającej wniosek dowodowy z dnia 31 marca 2014 była chęć odtworzenia stanu leczenia i udowodnienia że przez ten okres syn powódki wymagał stałej opieki. Nie było zamiarem powódki zastępowanie opinii biegłego zaświadczeniem czy też zeznaniem świadka. Zdaniem powódki, Sąd w niedostatecznym stopniu wyjaśnił podstawowe zagadnienie, w jaki sposób powódka otrzymywała do dnia 31 marca 2007 emeryturę z tytułu opieki nad dzieckiem wymagającym stałej opieki. Nie ulega wątpliwości że przed złożeniem wniosku o emeryturę z dnia 16 lutego 1998 roku powódka musiała spełniać kumulatywnie przesłanki z § 1 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 15 maja 1989 r w sprawie uprawnień do wcześniejszej emerytury pracowników opiekujących się dziećmi wymagającymi stałej opieki. W przypadku braku jakiegokolwiek przesłanki, ZUS rozpatrzyłby wniosek negatywnie. Jednakże z opinii zarówno biegłej sądowej pulmonologa jak i biegłego sądowego psychiatry wynika że stan zdrowia syna powódki M. R. po dniu 12 lutego 1998 r nie skutkował koniecznością stałej opieki powódki nad kilkunastoletnim chłopcem uczęszczającym do szkoły, jak również nie skutkował potrzebą stałej opieki oraz pielęgnacji lub pomocy w czynnościach samoobsługowych wnioskodawczyni polegającej na pielęgnacji lub systematycznym współdziałaniu w postępowaniu leczniczym bądź rehabilitacyjnym, Sąd nie wyjaśnił na jakiej podstawie i na jakich dokumentach pozwany oparł się przyznając emeryturę z dnia 19 lutego 1998. Możemy domyślać się jedynie, że nie na kartotece z Przychodni w K., ponieważ jak Sąd sam ustalił brak jest takowej z 1997. Ponadto Sąd nie wyjaśnił czy motywem odebrania świadczenia nie był jedynie błąd organu, lecz czy też przedłożenie nowych dokumentów lub ujawnienie okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji mających wpływ na prawo do świadczeń. „Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego, nie może być tak, że organ, po upływie kilku czy kilkunastu lat (a nawet dwudziestu), w reakcji na stwierdzone nieprawidłowości w procesie ustalania prawa do świadczeń uzyskuje „doraźny instrument” umożliwiający weryfikację świadczeń. Taką rolę miał spełnić art. 114 ust. 1a ustawy FUS, stwarzając swoistą pułapkę dla świadczeniobiorców, którzy mają podstawy żyć w przeświadczeniu,

że raz zweryfikowane dowody, uznane za wystarczające, nie zostaną ponownie ocenione. „Pułapka prawna” polega w niniejszej sprawie na tym, że obywatel, opierając się na dokonanej przez organ władzy publicznej ocenie przesłanek nabycia prawa i działając w zaufaniu do dokonanej oceny, podejmuje istotne decyzje życiowe (np. rezygnacja z zatrudnienia), a następnie - gdy okaże się, że decyzje organu były błędne - ponosi wszelkie konsekwencje tych błędów. Dzieje się tak również wtedy, gdy obywatel swym zachowaniem w żadnej mierze nie przyczynił się do sformułowania błędnych ocen. W rezultacie ponoszenia tych konsekwencji obywatel znajduje się często w bardzo niekorzystnej dla siebie sytuacji - traci prawo do pobierania świadczenia i nie jest w stanie, ze względu na wcześniejszą rezygnację, uzyskać ponownie zatrudnienia. Taka sytuacja oznacza, zawsze naruszenie zasady zaufania obywatela do państwa, niezależnie od oceny dokonywanej przez pryzmat zasady ochrony praw słusznie nabytych.” W wyżej cytowanym wyroku TK z dnia 28 lutego 2012 roku o sygn. akt K 5/11 wynika że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie może dowolnie odbierać raz przyznanej emerytury lub renty, jeśli inaczej ocenia te same dowody, na podstawie których wcześniej przyznał świadczenie. Powódka w dobrej wierze ubiegała się o świadczenie emerytalne które było jej wypłacane przez ponad 9 lat i utraciła je po analizie dokumentacji przez pozwanego tj. opinii psychologicznej z 30 maja 2005 roku oraz pisma z Przychodni w K.. Zdaniem strony wnoszącej apelację takie działanie prowadzi do braku zaufania wobec organów władzy publicznej i stanowi naruszenie zasady proporcjonalności gdyż między przyznaniem a odebraniem prawa do wcześniejszej emerytury upłynęło zbyt wiele czasu, a odebrane prawa do świadczenia równało się z pozbawieniem powódki głównego źródła dochodu. Warto podkreślić również że Sądowi uszło uwadze zastosowanie do niniejszej sprawy wykładni prokonwencyjnej - w sprawie M. p-ko Polsce - numer (...). Nie ulega wątpliwości, że rzeczywistą podstawą prawną wznowienia postępowania było orzeczenie przez TK niezgodności art. 114 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (k. 79 akt rentowych). Tymczasem Sąd rozstrzygając przedmiotowy spór i rozważając w aktualnym stanie prawnym dyspozycje wyrażoną w art. 114 ust. 1 u.e.r.f.u.s nie wziął pod uwagę faktu, że ustalając prawo do wcześniejszego świadczenia emerytalnego, lekarz Orzecznik ZUS działał w warunkach sprecyzowanych w art. 114 ust. 1a u.e.r.f.u.s. Lekarz Orzecznik ZUS po analizie dokumentacji tj. opinii psychologicznej z 30 maja 2005r oraz pisma z Przychodni w K. [...] uznał, iż zaawansowanie schorzeń M. R. nie uzasadniają sprawowania nad nim osobistej opieki przez matkę. Jednakże mając na uwadze wyrok SN z dnia 26 lipca 2013 r, III UK 145/12 lekarz Orzecznik ZUS postąpił niezgodnie z prawem, ponieważ oparł się na opinii psychologicznej, która nie statuowała stanu sprzed decyzji o przyznaniu emerytury z dnia 19 lutego 1998 r. Jak również wszczął całą procedurę przeświadczonej, że przedłożone dowody nie dawały podstaw do ustalenia prawa do emerytury. „Przepis art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej wymaga w sposób wyraźny, by ujawnione po uprawomocnieniu się decyzji okoliczności istniały przed ich wydaniem”, czytamy w uzasadnieniu do wyroku SN z dnia 26 lipca 2013 r, III UK 145/12.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja G. R. jest bezzasadna i jako taka nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie wskazać należy, iż niniejsze postępowanie zainicjowane zostało skargą o wznowienie postępowania, a tym samym merytorycznej kontroli na obecnym etapie podlega prawidłowość zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 17 lipca 2007 r., sygn. akt VIII U 12186/07 , którym oddalono ubezpieczonej G. R. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. z dnia 08 marca 2007 r. wstrzymującej od dnia 01 kwietnia 2007 r. wypłatę emerytury.

Przypomnieć również wypada, że celem postępowania apelacyjnego jest ponowne rozpoznanie sprawy pod względem faktycznym i prawnym, przy czym prawidłowa ocena prawna, może być dokonana jedynie na podstawie właściwie ustalonego stanu faktycznego sprawy, którego kontrola poprzedzać musi ocenę materialno-prawną.

Jeżeli bowiem sąd I instancji błędnie ustali kluczowe dla rozstrzygnięcia fakty, to nawet przy prawidłowej interpretacji stosowanych przepisów prawa materialnego, wydany wyrok nie będzie odpowiadał prawu. Innymi słowy, subsumcja nie odpowiadających prawdzie przedmiotowo istotnych ustaleń faktycznych skutkuje naruszeniem prawa materialnego, a pamiętać należy, że kontroli w tym zakresie sąd odwoławczy dokonuje z urzędu /por. uchwała Sądu

Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r. III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55, Biul. SN 2008/1/13, Wspólnota 2008/7/44, Prok. i Pr.-wkl. 2009/6/60/.

Oczywistą konsekwencją powyższego jest, iż co do zasady rozważenie podniesionych zarzutów naruszenia prawa procesowego, mogącego potencjalnie skutkować błędnymi ustaleniami faktycznymi, winno poprzedzać ocenę zarzutów materialno-prawnych, zwłaszcza w sytuacji, gdy wywiedziona apelacja zawiera takie rozróżnienie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego podniesione zarzuty naruszenia prawa procesowego są chybione.

Zwrócić należy uwagę, iż oddalony przez Sąd Okręgowy wniosek dowodowy z dnia 31 marca 2014r. /k. 128/ złożony został na okoliczność stanu leczenia M. R. w latach 1992-1995. Wskazany w tezie dowodowej okres leczenia przypadła na długo przed wydaniem pierwszorazowej decyzji o przyznaniu prawa do emerytury w 1998r. a tym bardziej przed jej weryfikacją w 2007r. W ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy prawidłowo zatem oddalił ten wniosek dowodowy jako dotyczący okoliczności nieistotnych dla rozstrzygnięcia. W konsekwencji też podniesiony zarzut naruszenia przepisów art. 217 § 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. uznać należy za chybiony.

W odniesieniu do drugiego z podniesionych zarzutów naruszenia prawa procesowego wyjaśnić również należy, że stosownie do treści art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Taka ocena dokonywana jest na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i posiadanego doświadczenia życiowego, a ponadto powinna uwzględniać wymagania prawa procesowego oraz reguły logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i – wążąc ich moc oraz wiarygodność – odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 10 czerwca 1999 r., sygn. akt II UKN 685/98, OSNAPiUS Nr 17/2000, poz. 655, LEX nr 41437). Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wykazania, że Sąd uchybił przy ocenie dowodów zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. W takim wypadku podważona skutecznie może być przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów, a także będące jej konsekwencją ustalenie stanu faktycznego i jego subsumowanie pod określony przepis prawa. To natomiast, że określone dowody ocenione zostały niezgodnie z intencją strony skarżącej nie oznacza jeszcze, iż Sąd dopuścił się naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. Dla należytego umotywowania swojego stanowiska strona apelująca powinna wykazać, jakich to konkretnych uchybień w ocenie dowodów dopuścił się Sąd pierwszej instancji, to jest – czy i w jakim zakresie ocena ta jest niezgodna z zasadami prawidłowego rozumowania, wiedzą lub doświadczeniem życiowym, względnie – czy jest ona niepełna. Zgodnie z wyjaśnieniem udzielonym przez Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 16 listopada 2005 r. sygn. akt I ACa 447/05, LEX nr 177024, które Sąd odwoławczy podziela, zarzut sprzeczności istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego może tylko wówczas wzruszyć zaskarżony wyrok, gdy istnieje dysharmonia między materiałem zgromadzonym w sprawie a konkluzją, do jakiej doszedł Sąd na jego podstawie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego apelacja zarzucając niedostateczne wyjaśnienie istotnych okoliczności sprawy nie precyzuje, jakie istotne okoliczności zostały pominięte, a tym bardziej nie wskazuje na dysharmonię pomiędzy ustalonym przez Sąd Okręgowy stanem faktycznym a zgromadzonym materiałem dowodowym, mogącą prowadzić do wzruszenia stanowiących podstawę subsumpcji ustaleń faktycznych, a w istocie kwestionuje dokonaną przez Sąd Okręgowy ocenę prawną ustalonego stanu faktycznego. W istocie zatem zasadnicze zarzuty apelacji sprowadzają się do naruszenia prawa materialnego o czym szerzej w dalszej części.

Przechodząc do oceny materialno-prawnej wskazać należy, że zaskarżony wyrok wolny jest również od bezzasadnie wytkniętych naruszeń prawa materialnego. Podkreślić jednak można, iż Sąd Apelacyjny nie do końca podziela również zaprezentowaną przez Sąd Okręgowy ocenę prawną.

W odniesieniu do zarzutu apelacji, naruszenia art. 2 Konstytucji, wskazać wypada, że sądy mogą stosować tylko te przepisy Konstytucji (por. art. 8 ust. 2), które są bezpośrednio stosowalne. Do grupy takich przepisów nie należy natomiast wymieniony art. 2 Konstytucji, gdyż jest on sformułowany w sposób ogólny, a co za tym idzie

niewystarczający do skonstruowania normy mogącej służyć za podstawę rozstrzygnięcia sprawy sądowej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2003 r., IV CKN 320/01, LEX nr 146442).

W ocenie Sądu Apelacyjnego chybnym jest również zarzut naruszenia art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdyż w decyzji organu rentowego z dnia 08 marca 2007 r. wstrzymującej od dnia 01 kwietnia 2007 r. wypłatę emerytury ubezpieczonej, został on nieprawidłowo przywołany w postawie prawnej.

Wyjaśnić należy, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje jednolita ocena charakteru prawnego świadczenia w postaci wcześniejszej emerytury z tytułu sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem. Świadczenie to, chociaż nazwane emeryturą posiada cechy charakterystyczne dla renty z tytułu niezdolności do pracy. Stąd Sąd Najwyższy w kolejnych wyrokach konsekwentnie wskazuje, że prawo do wcześniejszej emerytury dla pracowników opiekujących się dziećmi wymagającymi stałej opieki nie ma charakteru neutracalnego. W świetle przepisów rozporządzenia przesłanki uzyskania prawa do wcześniejszej emerytury: niemożność kontynuowania zatrudnienia z powodu stanu zdrowia dziecka, posiadanie wymaganego okresu zatrudnienia oraz sprawowanie osobistej opieki nad dzieckiem - muszą zachodzić kumulatywnie. Brak jednej z wymienionych przesłanek powoduje, że prawo do świadczenia nie powstaje. Powstałe zaś prawo ustaje w razie odpadnięcia jednej z niezbędnych przesłanek prawa, np. w razie zaprzestania sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem lub podjęcia zatrudnienia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 listopada 2009 r., III UK 45/09). Podobnie wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 stycznia 2012 r., II UK 78/11, wskazując, że prawo do wcześniejszej emerytury dla pracowników opiekujących się dziećmi wymagającymi stałej opieki nie ma charakteru neutracalnego. Przesłanki uzyskania prawa do wcześniejszej emerytury: niemożność kontynuowania zatrudnienia z powodu stanu zdrowia dziecka, posiadanie wymaganego okresu zatrudnienia oraz sprawowanie osobistej opieki nad dzieckiem - muszą zachodzić kumulatywnie. Brak jednej z wymienionych przesłanek powoduje, że prawo do świadczenia nie powstaje. Ponadto jednak przesłanki te muszą występować przez cały okres pobierania świadczenia.

Zwrócić można uwagę, iż w realiach przedmiotowej sprawy Sąd Okręgowy z inicjatywy pełnomocnika G. R. przeprowadził postępowanie dowodowe z udziałem biegłych lekarzy sądowych na okoliczność czy stan zdrowia syna wnioskodawczyni G. R. w okresie od 12 lutego 1998r. skutkował potrzebą stałej opieki oraz pielęgnacji lub pomocy przy czynnościach samoobsługowych wnioskodawczyni polegającej na pielęgnacji lub systematycznym współdziałaniu w postępowaniu leczniczym bądź rehabilitacyjnym. W wyniku przeprowadzonego postępowania uzyskane zostały, wydane na podstawie przedłożonej przez strony dokumentacji medycznej, opinie biegłych pulmonologa oraz psychiatry, z których wynika, że stan zdrowia M. R. po dniu 12 lutego 1998 r. nie skutkował potrzebą stałej opieki oraz pielęgnacji lub pomocy w czynnościach samoobsługowych wnioskodawczyni polegającej na pielęgnacji lub systematycznym współdziałaniu w postępowaniu leczniczym bądź rehabilitacyjnym, ani z przyczyn pulmonologicznych, ani psychicznych.

Przypomnieć zaś należy, iż stosownie do treści art. 107 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie.

Mając na uwadze powyższe wskazać należy, iż przeprowadzone przez organ rentowy, z urzędu przed wydaniem decyzji z dnia 8 marca 2007r., postępowanie orzecznicze wykazało brak niezdolności do kontynuowania zatrudnienia z powodu stanu zdrowia dziecka, którego zaawansowanie schorzeń nie wymaga sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem /k. 76 akt rentowych/.

Prawidłowość przywołanego wyżej orzeczenia Głównego Lekarza Orzecznika podlegała kontroli w postępowaniu sądowym zainicjowanym przedmiotową skargą o wznowienie postępowania, w którym, jak wskazano wyżej, uzyskano opinie biegłych, w świetle których stan zdrowia M. R. po dniu 12 lutego 1998 r. nie skutkował potrzebą stałej opieki oraz pielęgnacji lub pomocy w czynnościach samoobsługowych wnioskodawczyni polegającej na

pielęgnacji lub systematycznym współdziałaniu w postępowaniu leczniczym bądź rehabilitacyjnym, ani z przyczyn pulmonologicznych, ani psychicznych.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, skoro zgodnie z uzyskanymi w sprawie opiniami biegłych stan zdrowia M. R. po dniu 12 lutego 1998 r. nie skutkował potrzebą stałej opieki ze strony ubezpieczonej, to stan ten utrzymywał się na dzień weryfikacji uprawnień ubezpieczonej do emerytury w 2007r., i tym samym nie spełniała ona przesłanki niemożności kontynuowania zatrudnienia z powody stanu zdrowia dziecka.

W konsekwencji uznać należy, że dysponując przywołaną wyżej opinią Głównego Lekarza Orzecznika organ rentowy prawidłowo decyzją z dnia 8 marca 2007r. wstrzymał wypłatę emerytury, z błędnym jednak określeniem podstawy prawnej. Brak spełnienia, na dzień wydania zaskarżonej decyzji, przesłanki niemożności kontynuowania zatrudnienia, tożsamej w istocie z niezdolnością do pracy, uzasadnia wstrzymanie wypłaty emerytury na podstawie art. 107 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, bez potrzeby weryfikacji uprawnień w trybie art. 114 ust. 1 ustawy emerytalnej. Ten ostatni przepis, jako nie mający zastosowania nie mógł zostać naruszony, jak błędnie zarzuca apelacja.

Reasumując, w ocenie Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy i chociaż uzasadnienie w sferze oceny prawnej wymagało instancyjnej ingerencji, ostatecznie zaskarżony wyrok odpowiada prawu. Chybionymi w całości były natomiast zarzuty apelacji.

W tym stanie rzeczy, na zasadzie art. 385 k.p.c., Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.